

nogen Indbending mod §§ 3 og 4, som indeholde Hovedbestemmelsen i Lovforslaget. Det er mig ganske vist klart, at Eendet ifølge disse Lovregler over for Pantkøberen i faste Ejendomme vil have ganske den samme Rets- og Prioritetsstilling som, hvis Lovforslaget udtrykkelig hjemlede Eendet Sikkerhed ogsaa i fast Ejendom. I de allerfleste Tilfælde, hvor der kan være Tale om at pantsætte Løsøre sammen med fast Ejendom efter Forordningen af 1841, vil Forholdet ogsaa være det, at hvor en saadan samlet Pantsætning har fundet Sted, giver man Eendet Ret til Sikkerhed i det sammen med den faste Ejendom pantsatte Løsøre fremfor Pantkøberne, og man har da virkelig i de allerfleste Tilfælde givet dem Udgang til at faa deres Løn betalt ved Salget af den faste Ejendom, da denne i de allerfleste Tilfælde sælges sammen med det i Forbindelse med den pantsatte Løsøre, og det er noget, som jeg, hvad jeg allerede omtalte ved første Behandling, ikke har det allermindste imod. Mener man, at Lovforslaget bedre gaar igennem, naar man indskrænker Eendets Fortrinnsret, ikke blot til det Løsøre, som ikke er pantsat sammen med fast Ejendom, hvor det allerede nu har Fortrinnsret, men tillige til det, som er pantsat sammen med fast Ejendom, har jeg ikke noget derimod. Hovedsagen er, saa vidt muligt, at sikre Eendet dets Løn, og i den Retning mener jeg i Modsigning til det ærede Medlem, som nu satte sig, at Udvalget har truffet det rette i §§ 3 og 4. Derimod er jeg ikke saa lidt betænkelig ved §§ 1 og 2, navnlig ved § 1. Jeg ser meget godt, at man mod Affattelsen af denne Paragraf kan rejse de Indvendinger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, gjorde gældende. Jeg ser meget godt, at man kan sige, at Eendet som oftest ikke er sættet til nogen bestemt Bedrift, og ligeledes vil man næsten altid kunne sige, at det Tilfælde, som omhandles i § 1, nemlig at en Ejendom paa Grund af Udlæg opbyrder at drives for Husbondens Regning, aldrig vil indtræffe for samtidig med, at Ejendommen gaar ud af hans Eje, nemlig efter at Auktionen er afholdt. Men jeg frygter dog for, at Paragraffen mulig af Domstolene kan blive opfattet og fortolket saaledes, at man ikke vil være i Tvivl om, hvad det betyder, naar der er Tale om den Bedrift, hvortil Eendet er sættet, idet det vil komme til at betyde det ganske almindelige Tilfælde, hvor Eendet er sættet til Tjeneste hos en Mand, der ejer en bestemt Gaard. Ligeledes frygter jeg, at Domstolene ville komme til at fortolke Paragraffen paa den Maade, at den vil komme til Anvendelse i

alle Tilfælde, hvor Udlæg sker eller hvor Udlægshaveren har tiltraadt Ejendommens Bestidelse. Hvis det skulde ske, tror jeg, at denne Paragraf i høj Grad vilde være skadelig og svækkende for Realkrediten. Det vil blive en meget uhyggelig og kostbar Situation for Pantkøberne, hvis Forholdet er det, at hele Eendepersonalet paa en Ejendom kan gaa deres Vej, saa snart der er affaet Udlægsdekret eller Pantkøberen i Overensstemmelse med Udlægsdekretet har overtaget Driften, vel at mærke, som det ærede Medlem, der nu satte sig, meget rigtig bemærkede, ikke for egen, men for Skyldnerens Regning. Hvis det kunde lade sig gøre, muligvis paa den allerubehageligste Tid, da Høsten staar for Døren, vil det medføre saadanne Kalamiteter for vedkommende Pantkøber, enten det er en privat Person eller et Pengeinstitut, at det, naar det bliver bekendt, at noget saadant efter dansk Lov kan opføres, meget hurtigt vil føre til, at alle, der skulle udlåne Penge i fast Ejendom, navnlig i Landejendomme, hvor Eendeforholdet har den største Betydning, ville tage Muligheden for en saadan prekær Situation med i Betragtning, naar de skulle afgøre, hvor meget de kunne udlåne. De ville sige: I det givne Tilfælde vil det kunne koste 1—2—3000 Kr., derfor maa vi udlåne saa meget mindre for at være visse paa at være paa den sikre Side. Hvis jeg har Ret heri, vil Forholdet blive det, at man for i de heldigvis endnu forholdsvis saa Tilfælde, hvor Loven vil komme til at virke, at kunne give Eendet Ret til straks at gaa fra Ejendommen, vil indvirke paa alle dem, der skulle søge Laan i deres Ejendomme. Det vil da muligvis komme til at gaa ud over de mange — det er vel de allerfleste — der aldrig ville komme i den Situation, at der bliver gjort Udlæg hos dem. Men Muligheden er der, og denne Mulighed maatte den, som skulde udlåne Penge i faste Ejendomme og navnlig i Landejendomme, i hvert enkelt Tilfælde tage Hensyn til ved et rimeligt Fradrag i det Beløb, han vil udlåne. Jeg tror ligesom den ærede sidste Tale, at efter den gældende Ret har Eendet i Almindelighed ikke paa nogen Maade Ret til at forlade Husbonden eller Husbondens Ejendom, blot fordi der sker Udlæg i den, og heller ikke fordi Udlægshaveren for Husbondens Regning overtager Driften af Ejendommen. Jeg tror paa ingen Maade, noget saadant kan udlånes af den gældende Ret, og det er derfor en ny Regel, man vil indføre. Men denne ny Regel staar slet ikke i Forbindelse med den Ret, man vil give Eendet, saa det aller-